George Bacovia

Poezii

Comedii în fond (1936)

* Regret

De mult, de mult cunosc doi plopi
Ce-mi stau şi azi în cale-
Îmi place mult ca să-i privesc,
Dar mă cuprinde-o jale...

Căci parcă-mi spune-un nu-ştiu-ce...
Ca mâine poate-am să mor-
Şi dânşii n-or mai fi priviţi
De nici un trecător...

* Ca mâine

Cu steaua care s-a desprins,
Ce piere-acum în haos-
O inimă poate s-a stins
Spre veşnicul repaos.

Ca mâini şi-a noastră va cădea
În strict veşnicie-
Cine-o căta mâhnit spre ea ?
Vai, nimeni... cine ştie !

* Când singur

Când singur iar mă revăd
Şi trece curând al meu nume,
Şi-atâtea sperări...
Mi-am zis: e târziu-
O, gânduri,
În lume !

George Bacovia

Poezii

Comedii în fond (1936)

* Regret

De mult, de mult cunosc doi plopi
Ce-mi stau şi azi în cale-
Îmi place mult ca să-i privesc,
Dar mă cuprinde-o jale...

Căci parcă-mi spune-un nu-ştiu-ce...
Ca mâine poate-am să mor-
Şi dânşii n-or mai fi priviţi
De nici un trcător...

* Ca mâine

Cu steaua care s-a desprins,
Ce piere-acum în haos-
O inimă poate s-a stins
Spre veşnicul repaos.

Ca mâini şi-a noastră va cădea
În strict veşnicie-
Cine-o căta mâhnit spre ea ?
Vai, nimeni... cine ştie !

* Când singur

Când singur iar mă revăd
Şi trece curând al meu nume,
Şi-atâtea sperări...
Mi-am zis: e târziu-
O, gânduri,

În lume !

Când inspirată de evocări
Mai crezi în câteva glume
Sau al beţiei mister...
Mi-am zis: e târziu-
O, gânduri,
În lume !

Şi când, aproape, nimic nu mai eşti,
Când cauţi că orice renume,
De-acum e târziu...
Mi-am zis: e târziu-
O, gânduri,
În lume !

* Din vremuri

Un moment, să gândesc...
Cum iarna îşi duce teroarea-
Mizerii, de-aproape, doinesc,
Sclipeşte-n ferestre ninsoarea.

Iernatice nopţi viscolesc...
Dar cine mai cată grandoarea
Din vremuri mereu ce-amăgesc ?
Sclipeşte-n ferestre ninsoarea.

* Din liră

Dacă, de-acum, e târziu
Şi ochii mei sunt seci-
Ajunge să-nţeleg...
Plecată eşti, pe veci !

Şi dacă-atât a fost...
S-aştept în umbre reci-
Ajunge să-nţeleg...

Plecată eşti, pe veci !

* Spre primăvară

Din streşini picură...
Şi-un zvon de vremuri mari-
Să mai surâd numai o clipă,-
Sculaţi, ai muncii proletari !

Din zările ce se deschid
Se duc neînţeleşi gheţari-
Sub cer cu cântece şi flori-
Sculaţi, ai muncii proletari !

* De iarnă

Un hoit, un corb, un câmp, şi eu,
Iarnă... şi-ncepe a ninge-
Ninsoarea-mprejur cu cerul s-atinge...
Nimeni, zăpadă, şi ninge mereu.

-O, corb !
Ce rost mai are-un suflet orb...
Ce vine singur în pustiu-
Când anii trec cum nu mai ştiu,
O, corb !
Ce rost mai are-un suflet orb...
-Chiar !

-O, corb !
Ce rost mai are-un suflet orb...
Întârzieri, mormânt închis-
E oare viaţă, sau e vis-
O, corb !
Ce rost mai are-un suflet orb...
-Chiar !

Târziu, şi ninge, noaptea se lasă

Sunt singur acum...
Iată oraşul, nimeni pe drum-
Pace, nimic, am ajuns acasă !

* Gaudeamus

Zadarnic flaute cântă
În aste zile păgâne-
La vânt s-au dus aspiraţii,
Nimic nu rămâne...

În vânt şi uitare tot stând
Cu zile grele, stăpâne-
Oricine, orice au trăit,
Nimic nu rămâne...

* Versuri

Un cântec trist din liră
Aş vrea să-ţi mai arunc,
Din viaţa mea în noapte
De ne-nţeles adânc.

Părere este oare...
Orice se năruiră ?
Adulătoare şoapte
Şi chinul meu adânc-
Vreodată dacă-au fost-
Şi vise viitoare,-
Priveşte, ţi le-arunc...
-E cântul trist din liră.

* Serenadă

Poetizează luna
Fereastra ta iubită-
Prin tainicile umbre

Te-aştept ca şi-n trecut,-
Cu plânsul meu pe coarde,
La ora tăinuită,-
Şi care, poate-odată,
Prin lume ţi-a plăcut.

Poetizează luna
Grădina de parfume,-
Prozaicile hoarde
De-acuma au tăcut...
Prin tainicile umbre,
Străin ca-ntotdeauna,-
Cu plânsul meu pe coarde,
Te-aştept ca şi-n trecut.

* Tăcere

Ce mai este... cărţi de noapte
Mai citesc, şi-mi pare că sunt viu-
Cine iar aprinde lampa
Când e prea târziu.

Ţăcănă un ceas pe-o planşă...
Toate câte sunt, eu să nu le ştiu ?!
Noapte...
Cine iar aprinde lampa
Când e prea târziu.

* Din vremuri

E frig, iarnă...
Vreau să gândesc la anii mei pustii-
Nu mai aştept pe nimeni,
Nici o speranţă.
Nimeni nu mai este liber...
Vreau să gândesc la anii mei pustii-
Închide orişiunde,
Închide uşa,- e frig, iarnă.

* Dies Irae

Cât de străin sunt de ţara mea
Şi nici un dor nu mi-a rămas-
Gândul rău şi-ntunecat
Închide-al dreptăţii glas.

Va fi târziu în ziua-aceea...
Şi bântuie în calea mea,
Tăceri de vremi, sinistra foame !
Sau cântece ce plâng mereu :
-Grăbeşte-te, nu mai aştepta !

* Ecou de romanţă

S-a dus albastrul cer senin
Şi primăvara s-a sfârşit-
Te-am aşteptat în lung suspin,
Tu, n-ai venit !

Şi vara, cu nopţile ei,
S-a dus, şi câmpu-i vestejit-
Te-am aşteptat pe lângă tei,
Tu, n-ai venit !

Târziu, şi toamna a plecat,
Frunzişul tot e răvăşit-
Plângând, pe drumuri, te-am chemat,
Tu, n-ai venit !

Iar, mâni, cu-al iernei trist pustiu,
De mine-atunci nu vei mai şti-
Nu mai veni !

* La ţărm

O, gând amar...
Singurătăţi,
Pribege seri de primăvară,
Parfumuri ce se duc pe vânt-
Şi flaute din stânci de mare...
-A fost ca niciodată...
Şi valuri ce foşnesc la ţărm,
Îngrijitoare aşteptări,
Singurătăţi
Şi flaute
Din stânci de mare...

* Curaj

Deşi, cu iarna care-a trecut
Poate părea c-am murit-
Şivoaie se duc din grele zăpezi...
Cântări, şi cântări m-au trezit.

Gălăgioase glasuri mi-au zis
Despre-o viaţă oricât de amară...
Şi soarele, sus, un cer a deschis,
Cu bucurii de primăvară.

* Ecou târziu

Sunau ţambale, tîrzia noapte...
De cabaret comun-
Femei răcneau beţia falsă
Prin miros de tutun.

Erau ziare, evenimente
De vremuri grave, sau de regret-
Suspecte umbre de cabaret...
Erau ziare, evenimente.

Sunau ţambale, tîrzia noapte...
De cabaret comun-
Femei răcneau beţia falsă
Prin miros de tutun.

* Trec nouri

Azi nu mai scriu nimic...
Un vin, şi-o ţigară-
Şi-amiezuri de zile se duc
Ca o simptomă fugară.

Ce este, important, mereu,
Pe-aici, ca şi-afară-
Amiezuri de zile se duc
Ca o simptomă fugară.

* Pastel

Sărmanii plopi de lângă moară
Cum stau de singuri, singurei-
Şi cum mai ninge peste ei...
Sărmanii plopi de lângă moară !

Cum negre gânduri cad pe mine
Când mă gândesc că am să mor...
Aşa cad corbi pe vârful lor,-
Cum negre gânduri cad pe mine.

* Renunţare

În grădina moartă
Am sărit aseară peste zidul mort-
Pasul meu, încet, se oprea în loc,-
Conştient de soartă, de durere orb,
În grădina moartă
Am găsit un mort...

Se uita-n grădina moartă
Luna albă, moartă-
Plumb,- corpul meu căzu
Pe banca de piatră.

Se-auzea de-afară
Viaţa proletară-
Numai umbra mea după zidul mort,
-Pentru totdeauna, mai plângea în noapte...
În grădina moartă
Am găsit un mort...

* Apus

Cum sufletu-nchis
Nimic nu vrea-
Cad frunze-n amurg,
Draga mea !

Sinistră noapte
Şi amară stea-
Curând, şi ninge,
Draga mea !

* Ecou de romanţă

Eu nu te mai văd...
Zadarnic e soare, şi-un cer ideal-
Mereu mai aproape e-al vieţii real...
De aceea, iubito, eu nu te mai văd !
Eu nu te mai văd...
Şi cupa-i deşartă, şi vinul sfârşit-
Târzii serenade cu viers tăinuit
S-au dus... şi-aproape e-al vieţii real...
Iubito, eu nu te mai văd !

* In somno

Cuvinte grele,
Vorbe urâte,
Duceţi-vă-n noaptea
Care vă poartă.

-Orice iluzii
Unde s-au dus ?

Cine să ştie
Dacă sunt singur-
Cine s-asculte
Durerea mea...

-Eu n-am auzit,
E tăcere !

Cuvinte grele,
Vorbe urâte,
Duceţi-vă-n noaptea
Care vă poartă.

* Amurg

Tristeţi pe vânt, tristeţi de mort
Pe străzi tăcute se desfac-
Serbări târzii de vinul nou,
Visări pentr-un poet sărac...

Ce vremuri atât de fericite
Mă-ndeamnă, singur, să stau-
Spre toamnă, duioase suspine
Din Eminescu, Heine şi Lenau...

* Seară

Ce este cerul,- ori ziua a trecut...

În ciripiri de-amurg stau să te-aştept-
Ce este oare de-acum...
Deplină fericire, unde să mă-ndrept !

Şi-ţi pare că se vorbeşte de tine
Aproape, mai departe- mai gândesc eu ?
Ce este astăzi- ori ziua a trecut...
Ori ciripiri de-amurg s-ascult mereu.

* Să ne iubim

Vai, şi va veni o vreme
Când adormi-vom amândoi,
Şi-nstrăinaţi prin cimitire,
Va plânge toamna peste noi.

Ce poate, deci, a fi sub soare,
În haosul imensităţii-
Dacă-ţi vei pierde fecioria
În taina rază-a voluptăţii ?

* Memento

Pe când ninsoarea rătăceşte...
În ceasul vremii au bătut
Dureri pe sufletele moarte-
Deşi... acestea sunt lucruri din trecut !

Pe când ninsoarea rătăceşte...
Din nou, iubiri ce-au dispărut
Trezesc poeţii singuratici-
Deşi... acestea sunt lucruri din trecut !

Pe când ninsoarea rătăceşte...
Ca pe un ţărm necunoscut...
Din nou, gândesc că eşti frumoasă-
Deşi... acestea sunt lucruri din trecut !

* Vreodată

... Şi voi lua luna din cer
Ceea ce nu ami găsesc
Prin stele,
De când rătăcesc.

Această gândire mai vreau
Din câte-am dorit-
Sau cerul e rece
La infinit...

* Trec zile

Curg zile spre cimitir
Trist, una câte una,
Şi destrămând al vieţii fir
Se duc pe totdeauna.

Şi-acolo, încet, molcomitor,
Se-adună în suspine-
Cu-un dor de "mâine", sora lor,
Cu-un dor de mine.

* Elegie

Când iar nebun şi bolnav,
Prin sanatorii, sau spitale
Voi sta privind
Al vieţii vals
Şi câte sunt,- ca un adio...
Prin sanatorii, sau spitale,
Oricum, fără voinţa mea-
Poate voi fi singur.
Apoi, tăcere...
Ca toamna, un amurg de jale...

* Versuri

Acorduri, arpegii, armonii...
Orice-au voit din mine au făcut:
-Să stau cu anii mei pustii,
-Să plâng în orele târzii,-
În tristele ore, necunoscut-
Acorduri, arpegii, armonii...

* Sfârşit de toamnă

În crângul cu stoguri de frunze ruginite
Era un frig liniştit...
Un roz şi violet în fâşii
Peste palate se lăsa-

Tufişele erau pustii...
O tăcere nu se ştie cum a venit,-
Sau respirări oprite...
O păsărică modula:
-Vii ?!

* Nihil

Ce trist amor
Să vrai,
Să stai,
Cu cei ce mor.

Şi ce avânt
Să treci,
Pe veci,
Într-un mormânt.

Ce fără rost
Trăind,

Gândind,
De n-ai fi fost.

Şi ce cuvânt...
Mister,
În cer,
Şi pe pământ.

* Veritas

Doamne ! necesitatea unui vin...
Şi-a gândului culmi de poezie-
Oare pentru ce, mai mult, acest suspin:
... Că totul, poate, e-o repede magie.

Ca în tăcerea gravă-a unui dom,
Viaţa pare-a trece fără nici un sens...
Şi-acele aşteptări a vieţii de om,-
... Sana mens !

* Demult

Trecând pe strada ta
Pe care nimeni n-o mai ştie-
Al nopţii foşnet evoca:
-Filosofie !

Încet, un paznic fluiera
Poema-atât de târzie...
Pustiul nopţii evoca:
-Filosofie !

* Legendă

Când orice se vinde,
Când orice e marfă-
Trezeşte un sunet bătrân

Din antica harfă.

Din cupe, vin de uitare
Fie-a virtuţii eşarfă-
Trezeşte un sunet bătrân
Din antica harfă.

* Un cântec

Ce trist este pe lume
Un cântec,
Un cântec ce-l tot aud:
-La muncă...
În zori de primăvară
Cine-a putut să-nceapă,
În nopţi târzii de iarnă,
Necontenit,
Un cântec
Ce l-am uitat cu anii
Haotici
Şi fără nici o normă...
Cine-a putut să-nceapă
Un cântec de viaţă,
La uşa părăsită,
La anii mei târzii.
Ce trist este pe lume
Necontenit.
Un cântec ce-l tot aud:
-La muncă !

* Şi toate

Şi toate se re-ntorc pe drumul lor
Şi mândra primăvară vine,
Cu soare blând, cu nopţi albastre
Fermecătoare şi senine.

Dar fără ea, ce suvenir

Spre triste gânduri mă îndeamnă ?
Muguri au dat pe ram,- zadarnic,
În a mea inimă e toamnă !

* Noapte de vară

Noaptea-ncet, ticnit se lasă-
Poezie, sau destin-
Luna urcă somnoroasă,-
Vino, vin !

Este linişte, răcoare,
Codrul e de farmec plin-
Pe sub teii încă-n floare,-
Poezie, sau destin.

În suavele parfume
Poezie, sau destin-
Ori pe unde-ai fi în lume,-
Vino, vin !

Îngerii deasupra noastră
Vor cânta un imn divin-
Ah, ce clară noapte-albastră,-
Poezie, sau destin.

* Pastel

Tăcute locuri... curent
Pe podul gârlei... se dezgheaţă-
Corbi...
Ce înţeles... viaţă.

Ca altădată, nimeni...
Crengi în violetă ceaţă-
Curent pe podul gârlei...
Burgheze zări... viaţă.

* În fericire

Sunt clipe când toate le am...
Tăcute, duioase psihoze-
Frumoase poveşti ca visuri de roze...
Momente când toate le am.

Iată, sunt clipe când toate le am...
Viaţa se duce-n şir de cuvinte-
Un cântec de mult... înainte...
Momente când toate le am.

* Controversă

Ascultam acele poveşti.
Deşi nu era vremea lor-
Cum nu-nţelegi când priveşti
Aerul morţilor.

"Era acel tânăr prea singur !
Dar toţi îl iubeau...
-Atunci, nu era aşa singur !
Sau ceilalţi nu erau.

Şi-o tânără fată cu dânsul-
De-abia în lume-au plecat-
Încât îţi vine şi plânsul
Printre-ntrebări, ne-ncetat.

Şi iată, din toate, nimicul-
Un înger, apoi, s-a născut...
-Acestea erau, deci, nimicul,
Şi-ndată, orice a tăcut !

Întoarce-te-n alţii, sau singur
Şi-orice poveşti înţelegi-
Acel tânăr prea singur

Ajunse printre moşnegi."

Ascultam acele poveşti.
Deşi nu era vremea lor-
Cum nu-nţelegi când priveşti
Aerul morţilor.

* Baladă

Clopot de alarmă la mănăstire---
"Căderea dracilor", miazănoapte-
Ale vremurilor fructe coapte
Închid trecutul ca mântuire.

Ce zvoane călugăreşti şi şoapte,
Făclii ce fug, se-ntorc în neştire.
Desigur, cu-a zorilor ivire,
Vom mai gândi la această noapte !

... Şi clopotul vibrează, vibrează...
"Satan este-nvins"-nici o îndurare-
De vremuri noi e inima trează.

Sunt grele visuri ? halucinare ?
-Pe cer, în fund, se ilustrează-
O conştiinţă din noaptea mare...

* Miazăzi de vară

Duminecă simplă, burgheză...
Cântec de orgă stricată
Ce veche baladă mai plânge
Pe-un splai, aşa, dintr-o dată ?

Ecou secular şi târziu...
Şi-al zilei zăduf, o ruină-
-Sumbră baladă germană
Pe străzi, în cetatea latină.

* Requiem

Eram să te aştept prin parc
Văzând că singurătăţi pe-aici m-au oprit...
Dar, mereu aceleaşi uitări !
Dar, tot aceeaşi poezie la infinit !?

Filosofia vieţii mi-a zis:
Undeva este, cu mult mai departe...
Atâtea şi-atâtea... lasă !
Visezi, ca din carte !

Table of Contents

Comedii in fond

Table of Contents

Comedii in fond 1